

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/12/2013
Identifikačné číslo spisu:	9513100046
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9513100046.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obžalovaného Ing. Y. J. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona prerokoval na verejnom zasadnutí 21. mája 2013 v Bratislave odvolanie obžalovaného Ing. Y. J. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 19. novembra 2013, sp. zn. BB-4T 13/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného Ing. Y. J. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 19. novembra 2013, sp. zn. BB-4T 13/2013, bol obžalovaný Ing. Y. J. uznaný za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods.1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 22. marca 2012 v budove Regionálneho odboru Slovenského pozemkového fondu v Žiline (ďalej len „RO SPF“) si ako riaditeľ RO SPF vyžiadal od Mgr. Y. T. platok „motivačné“ v presne nešpecifikovanej finančnej hotovosti za to, že z pozície svojej funkcie uprednostní na vybavenie Slovenskému pozemkovému fondu, Búdková 36, Bratislava (ďalej len „SPF“) žiadosť Ing. N. X. o zriadenie vecného bremena pre uloženie trvalých podzemných vedení na parcele v katastrálnom území Stráňavy, okres Žilina, KN C č. XXX/X, ktorá je vedená vo vlastníctve SPF a odkúpenie parcely KN-C č. XXX/XX o výmere 26 m² v katastrálnom území Stráňavy, okres Žilina vo vlastníctve SPF, pričom dňa 30. marca 2012 za uvedeným účelom prijal od Mgr. Y. T. pri osobnom stretnutí v Žiline na ulici Jánošíkovej úplatok vo výške 1 000 €.

Za to mu bol uložený:

Podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j/, § 37 písm. e/ Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody mu bol podmienene odložený a zároveň mu bol uložený probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu bola ustanovená skúšobná doba na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Trestného zákona súd uložil obžalovanému povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom, programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona súd obžalovanému uložil povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému bol uložený peňažný trest v sume 3 000 € (titisíc EUR).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona obžalovanému bol ustanovený pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému súd uložil aj trest zákazu činnosti, a to zamestnania vo verejnej štátnej správe a samospráve na dobu 3 (troch) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný Ing. J., ktoré zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Namietal, že súd prvého stupňa neskúmal, či použitie agenta bolo zákonné a či agent konal v súlade so zákonom. Vyslovil presvedčenie, že ustanovenie agenta bolo v tejto veci protizákonné, a tým následné úkony vykonávané políciou a agentom boli v rozpore s Trestným poriadkom. Uviedol, že on sám nikdy neinicioval po stretnutí s agentom v dňoch 22. alebo 23. marca 2012 ďalšie stretnutie s agentom. Bol to práve agent T., ktorý po tomto stretnutí začal na návod polície iniciovať činnosť, ktorá spočívala v návode na udalosti, ktoré nasledovali, agent inicioval a navádzal ho na spáchanie žalovaného skutku. Agent T. konal na podnet a podľa inštrukcie polície, bez činnosti agenta by nikdy z jeho strany nedošlo k prijatiu 1 000 € za údajné prednostné vybavenie žiadosti Ing. X..

Ďalší okruh odvolacích námietok obžalovaného smeroval k tomu, že svedok Ing. X. iadosť podal až po tom, čo sa údajne mal dopustiť vo vzťahu k jeho osobe údajnej trestnej činnosti, čo potvrdila aj svedkyňa W. a listinné dôkazy, ktoré sa nachádzajú na RO SPF. Svedkyňa W. tiež potvrdila, že ju nikdy neovplyvňoval, aby uprednostnila vo vybavovaní akúkoľvek žiadosť.

Namietal tiež, že z titulu svojej funkcie nemohol ovplyvniť rozhodnutie SPF, pretože o kúpe pozemkov vo vlastníctve SPF sa rozhodovalo výlučne na generálnom riaditeľstve v Bratislave.

Orgánom činným v trestnom konaní obžalovaný odvolaním namietal aj to, že nezaistili všetky dôkazy, a to konkrétne nezaistili papier, na ktorý mal podľa výpovede agenta napísať tri body, z ktorých dva sa mali týkať motivačného za vybavenie žiadosti Ing. X..

Zo strany polície došlo prostredníctvom agenta T. k provokácii, k navádzaniu na spáchanie trestného činu, čím bol porušený Trestný poriadok, ale i čl. 6 Dohovoru. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku samosudcu Špecializovaného trestného súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom tiež

zistil, že odvolanie obžalovaného Ing. J. je nedôvodné.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ho spáchal obžalovaný J. a že z jeho konania nastal tam uvedený následok.

Obžalovaný J. založil svoju obhajobu predovšetkým na tvrdení, že s agentom, svedkom T. sa síce stretol dvakrát, ale bolo to len v jeden deň, a to 30. marca 2013. Na základe tohto tvrdenia potom vyvodil aj záver, že použitie agenta v tomto konaní bolo nielen v rozpore s Trestným poriadkom, ale aj s Dohovorom a Ústavou Slovenskej republiky. Zo strany polície išlo o provokáciu, bol na spáchanie žalovaného činu navedený políciou, sám od seba by žiadne peniaze nezobral.

Takémuto obhajobnému tvrdeniu nemohol uveriť ani odvolací súd. Svedok Y. T. v procesnom postavení agenta podrobne vypovedal, že s obžalovaným sa najskôr stretol 22. marca 2012 v jeho kancelárii, kde intervenoval v prospech vybavenia žiadostí svedka X., pričom obžalovaný mu pomoc prisľúbil, ale napísal na papier tri požiadavky, z ktorých minimálne dve (tretiu svedok nevedel prečítať) sa týkala „motivačného“ a sumy za vybavenie žiadosti.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ obžalovaný odvolaním vytýkal, že agentom T. nebol zachovaný tento list, aby mohol slúžiť ako dôkaz jeho tvrdení, svedok hodnoverne popísal, že keď si podmienky prečítal, obžalovaný si papier vzal späť a naviac v tomto čase ešte svedok nevedel, že pôjde na políciu a bude vo veci vystupovať v pozícii agenta, a preto ani logicky neuvažoval, že by mal zachovávať nejaké dôkazy o korupčnom správaní obžalovaného.

Výpovedi svedka Y. T. o stretnutí s obžalovaným ešte 22. alebo 23. marca 2012 niet dôvodu neveriť, pretože jej korešponduje aj výpoveď svedka X., ktorý tiež potvrdil, že so svedkom T. sa stretol 22. alebo 23. marca 2012, odovzdal mu kópie žiadostí pre obžalovaného, potom sa v tento deň so svedkom stretol ešte raz okolo 16.00 hod., kedy ho svedok T. informoval o požiadavke obžalovaného. Svedok X. aj podľa názoru odvolacieho súdu nemal dôvod vypovedať nepravdivo, v prospech verzie agenta T., pretože nevedel o tom, že vec je monitorovaná políciou, on sám žiadne peniaze na použitie úplatku neposkytol. Napokon v tejto súvislosti aj sám obžalovaný vo výpovedi v prípravnom konaní (č.l. 83) z 30. marca 2012 vypovedal, že svedok T. mu žiadosť spomínal i pri jeho dvoch návštevách na regionálnom odbore prvýkrát asi pred pol rokom, a potom ešte druhýkrát asi pred dvomi týždňami. Na otázku vyšetrovateľa za akým účelom sa stretol so svedkom T. 22. marca 2012, obžalovaný vypovedal, že si dátum presne nepamätá, ale bolo to jedno z posledných dvoch, troch stretnutí, keď ho svedok navštívil v kancelárii (č.l. 84). Napokon aj v dôvodoch odvolania obžalovaný zopakoval, že nikdy neinicioval, po stretnutí s agentom T. v dňoch 22. alebo 23. marca 2012, stretnutie s týmto agentom.

Odvolací súd mal teda preukázané, že svedok T. intervenoval v prospech svedka X., obžalovaný mu naznačil, že požaduje motivačné a až táto skutočnosť ho viedla k tomu, že sa obrátil na políciu a bol políciou ustanovený do pozície agenta. Na tieto skutkové zistenia potom úzko nadväzuje posúdenie odvolacej námietky obžalovaného, či inštitút agenta bol vo veci použitý v rozpore so zákonom a či zo strany polície išlo o provokáciu a navádzanie na trestný čin.

Samosudca Špecializovaného trestného súdu v dôvodoch rozhodnutia veľmi podrobne rozviedol dôvody, pre ktoré vyhodnotil pôsobenie agenta T. vo veci ako zákonné, prečo neakceptoval obhajobu obžalovaného, že zo strany polície išlo o provokáciu a navádzanie na trestný čin, ale výlučne len o reakciu na správanie sa obžalovaného a vytvorenie podmienok smerujúcich k tomu, aby korupčné správanie obžalovaného bolo odhalené a zadokumentované.

Odvolací súd sa s týmito dôvodmi v plnej miere stotožnil, preto neakceptoval odvolacie námietky

obžalovaného ani v tomto bode a odkazuje v tejto súvislosti na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, ich opakovanie aj v tomto rozhodnutí by bolo duplicitné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neakceptoval ani námietku obžalovaného, že vlastne nemal čo vybavovať, pretože žiadosti svedka X. boli na SPF zaevidované až na intervenciu polície, teda v čase, keď mala byť spáchaná žalovaná trestná činnosť, žiadosti na SPF neboli ešte podané.

Z výpovede svedka X., ale najmä z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu jednoznačne vyplýva, že svedok Ing. X. si predmetné veci začal na fonde vybavovať ešte v roku 2010, žiadosť podal vo februári 2011, komunikoval so svedkyňou W. a na jej pokyny prikladal k žiadosti ďalšie požadované materiály. Niet dôvodu spochybňovať výpoveď tohto svedka, pretože všetky svoje tvrdenia podložil listinnými dokladmi. Pokiaľ sa obžalovaný odvolával na svedectvo svedkyne W., táto nevyklúčila, že so svedkom rokovala tak, ako to popisoval, len si na to nespomenula, vzhľadom na odstup času a množstvo stránok, ktoré počas troch stránkových dní v týždni vždy vybavila.

Otázku akým spôsobom mohol obžalovaný z pozície riaditeľa RO SPF ovplyvniť skoré, resp. prednostné vybavenie určitých žiadostí vysvetlil sám vo svojej výpovedi 30. marca 2012 (č. l. 86), keď uviedol, že na odbore boli evidované aj staršie žiadosti ako boli tie svedka X., ich vybavovanie nebolo prioritou, nikto sa im nevenoval. Prioritou bolo riešiť reštitúcie a iné verejné záujmy. Vecné bremená sú záležitosť, ktoré sa vybavujú, vzhľadom na potrebu dokladania rôznych dokladov, aj niekoľko mesiacov a riaditeľ odboru môže vyjadriť súhlas so spôsobom a obsahom vybavovanej žiadosti a môže ju posunúť na rozhodnutie na generálne riaditeľstvo do Bratislavy. Práve o túto službu bol obžalovaný svedkom T. požiadaný a všeobecná dĺžka vybavovania žiadostí vytvorila pre obžalovaného priestor na korupčné správanie.

Vinu obžalovaného mal nad akúkoľvek pochybnosť preukázanú aj odvolací súd a tiež právne posúdenie konania obžalovaného zodpovedá zákonu.

Súd prvého stupňa postupoval veľmi dôsledne aj pri úvahách o voľbe druhu a výmery trestu. Odvolací súd sa stotožnil aj v tomto smere s názorom samosudcu, že kumulácia viacerých uložených trestov splní účel trestu požadovaný zákonom, preto nezistil dôvod pre zmenu napadnutého rozsudku ani vo výrokoch o treste. V ďalších podrobnostiach poukazuje na odvolaním napadnutý rozsudok.

S poukazom na dôvody uvedené v tomto rozhodnutí odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.